

TOKSTOLLE, m. 2. pl. — *stollar*. (fam.) 1) Däre. — 2) Tokrolig, narraktigt, löjligt munter person. — *Syn.* Tokdöjful, Tokfan.

TOKTAL, n. sing. Se *Tokprat*.

TOLAG, tölåg, m. sing. Afgift i städerna, af inkommande och utgående varor.

TOLERABEL, -- råb'l, a. 2. Dräglig.

TOLERANS, -- rånngs, f. 3. Fördragsamhet.

TOLERANT, -- äannt, a. 1. Dräglig.

TOLERERA, v. a. 1. (lat. *Tolerare*) Fördraga, hafva fördragsamhet med, tåla, öfverse med.

TOLF, tå'lv, grundtal. Tio och två tillsammans. — *Ss.* *T-hörnig*, *-kantig*, *-sidig*.

Anm. *Tolf* hette i moes. göt. *Toalif*, angl. sax.

Tvef, bildadt af *Tva*, två, och verbet *Lifa*, vara öfver, således: Två öfver (mer än) tio.

TOLFHUNDRA, grundtal. Tolf gånger hundra. Benämnes egentligare *Ettusen tvåhundra*.

TOLFHUNDRADE, ordningstal. Som är i ordningen näst efter den elfvahundrade nittionde nionde.

TOLFHÖRNING, m. 2. (mat.) Likvinklig figur med tolf lika stora sidor.

TOLFKANT, m. 3. Se *Tolfhörning*.

TOLFLÖDIG, a. 2. *T-t silfver*, som består af tolf lod rent silfver och fyra lod koppar.

TOLFMÄN, m. 3. pl. — *män*. Se *Nämde-man*.

TOLFMANNARÖR, n. 3. Domarering, der fordom lagmännen och höfdingarne skipade lägen på tinget.

TOLFMÄNNING, m. 2. Växt af klassen Dodecandria.

TOLFPUNDIG, a. 2. Som väger tolf pund. *T. kanon*, som afskjuter kulor om tolf skålpunds vikt.

TOLFPUNDING, m. 2. Tolfpundig kanon (se föreg. ord).

TOLFRINGNING, f. 2. Ringning i tornklockorna vid tolf tiden, då furstliga eller förnäma personer aflidit.

TOLFSKILLING, m. 2. Mynt eller sedel, som gäller tolf skilling.

TOLFSTJERT, m. 2. Fågelslägtet Trogon.

TOLFT, m. 3. Antal af tolf. *En t. pilar, bräder*.

TOLFTE, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den elfte. *Carl den T.*

TOLFTEDEL, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i tolf lika stora delar.

TOLFTUMSTARM, m. 2. *T-en* kallas den af tarmarna hos en människa, som viddtager från magen och öfvergår i Tomtarmen. Har sitt namn deraf, att dess längd blott utgör omkring tolf tum.

TOLFTUSEN, grundtal. Tolf gånger tusen.

TOLFTUSENDE, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den elfvatusende niohundrade nittionde nionde.

TOLFVA, f. 1. 1) Siffra, som betecknar talet tolf. — 2) Cambiokort med tolf tecken eller s. k. ögon. — 3) Se *Tolfskilling*.

TOLFÄRIG, a. 2. 1) Tolf år gammal. — 2) Som varat eller varar tolf år.

TOLK, m. 2. (af gamla ordet *Tolik*, likadan) 1) Profmått, som man har att rätta sig efter i och för dimensionerna af vissa arbeten. *Smida efter t.* Jfr. *Kalibertolk*. — 2) Person, som i tal eller skrift utyder, förklarar meningen af hvad som blifvit taladt eller skrifvet på ett främmande språk. *Tala genom t. med någon*. — 3) Fågelsarten *Tringa interpres*.

TOLKA, v. a. 1. 1) Uttyda, förklara tal eller skrift på ett främmande språk. *T. en persons ord på ett annat språk*. *T. ett arabiskt manuskript*. — 2) (i allm.) Förklara, tyda. *T. bibeln*. (Fig.) *Ögonen t. hjertats språk*, uttrycka ens känslor. — *Tolkande*, n. 4.

TOLKNING, f. 2. 1) Uttydning, förklaring på annat språk. — 2) Texten eller innehållet af det sålunda tydda; sättet, huru sådan förklaring blifvit gjord, i afseende på dess trohet. *Denna t. är oriktig*.

TOLUBALSAM, tölubållsamm, m. sing. Ett slags gulbrun balsam, som fås af trädslaget *Myrospermum toluiferum*.

TOM, tå'm, m. 3. I. (fr. *Tome*) Del eller band af en bok.

TOM, tomm, a. 2. 1) Utan innehåll. Säges både i fysisk och andlig mening. *Ett t-t rum*. *En t. säck, vagn*. *T-t ax*. *T. på penningar, tankar*, utan &c. *Lemna en rad t.*, oskrifven. *T. pung*, utan penningar; brist på penningar. *Gå med t-ma skeppet*, utan last. *Med två t-ma händer*, utan penningmedel. *T. i magen*, hungrig. *T-a löften*, gifna utan mening att uppfylla dem. *T-t prat*, utan mening. *T. infall*, utan betydelse. *T-t hufvud*, som har svag tankekraft. *T-ma undflykter, inbillningar*, grundlösa, ogrundade.

TOMAHAVK, -- hävvk, m. 3. Indiansk stridsyxa.

TOMBACK, tå'mmback, m. sing. Ett slags sammansatt metall, bestående af lika delar fin koppar och messing med ett lod fint engelskt tenn på hvar mark.

TOMHET, f. 3. Brist på innehåll. Säges både i fysisk och andlig mening. Jfr. *Tom*.

TOMHUFVUD, n. 4. (fam.) Tomt hufvud; person, som lider brist på tankar.

TOMHÄND, a. 2. (fam.) Med tomma händer; utan något. *Komma t.*, utan att medföra något.

TOMLING, m. 2. Se *Entita*.

TOMRUM, tømrumm, n. 3. (fys.) Lufttomt rum.

TOMSKALLE, m. 2. pl. — *skallar*. (fam.) Se *Tomhufvud*.

TOMT, tå'mmt, m. 3. 1) Plats, der gård eller hus äro byggda; äfv. byggnadsplats för gård eller hus. *T-en, der mitt hus stod*. *Obebyggd t.* — Har sammansättningarna Gårds-, Hus-, Byggnadstomt. — 2) (prov.) Liten äng vid hus eller gård.

TOMTA, tå'mmta, v. n. 1. (fam.) *Gå och t.*, gå omkring i hus eller gård, utan att hafva något för sig.

TOMTA, tå'mmta, v. a. 1. (fam.) *T. till*, se *Tilltomta*.

TOMTARM, m. 2. Den af tarmarna i en människas mage, som förbinder Tolfstumtarmen med Blindtarmen.

TOMTBISE, m. 2. pl. — *bisar*. Se *Tomtegubbe*.

TOMTE, tå'mmte, m. 2. pl. *tomtar*. 1) Se *Tomtegubbe*. — 2) Insektslägtet *Termes*.

TOMTEBOLYCKA, f. 1. sing. oböjl. (fam.) Lycka och trefnad i en ny bostad.

TOMTEGUBBE eller **TOMTGUBBE**, m. 2. pl. — *gubbar*. *T-bar* äro, enligt folktron, ett slags andeväsenden, som tros upphålla sig i vissa gårdar och der på ett oförmärkt sätt bidraga till husets trefnad och välmåga. Kallas äfv. *Tomtar*, *Nissar*, *Tomtebisar*.

TOMTITA, f. 1. Fågelslägtet *Todus*.